

OBSERVACIONS BOTANIQUES

per

P. FONT I QUER

VI

Records de Montroig

Les garrigues de Montroig són riques d' *Anthyllis cytisoides*, la botja blanca, i de *Coronilla juncea*. Ja vaig fer notar temps ha que l'*Anthyllis*, més amunt de Tarragona, s'enrareix cap al nord de Catalunya, però és freqüent encara passat el Besòs, cap a Montalegre, Tiana, Masnou, Alella, Sant Pere de Premià, etc. A Montroig encara queden, si des de la primavera del 1926 no les han tallades, algunes clapes de pineda, que són de *Pinus halepensis*. Dalt del massís de gresos de la Roca vaig veure alguns *P. Pinea*, i al de la Muntanya Blanca, molt rar, algun *Pinus nigra*; a Catalunya cal estudiar millor aquesta darrera espècie, perquè varia molt, ací, i no tot correspondrà a la raça *Salzmannii*.

Des del punt de vista botànic, el fenomen que més em cridà l'atenció fou la manca absoluta (almenys jo no en vaig veure ni una mostra) del boix; el guia que m'acompanyava no sabia ni què cosa era. Amb tot, la Muntanya blanca és calcària i té una vegetació, a les obagues, d'apetències més aviat muntanyenques, car amb la pinassa (*P. nigra*), abans esmentada, hom hi veu els *Sorbus Aria* i *Acer hispanicum*, aquest darrer, quan jo el viu, sense fruit. El *Geranium sanguineum* i la *Polygala calcarea* són als llocs ombrejats; a les roques hi ha molta abundor de *Potentilla caulescens*, *Corydalis enneaphylla*, *Chaenorrhinum crassifolium*, *Crepis albida*, *Jasonia glutinosa*, etc., i menys freqüents, *Phyteuma orbiculare*, *Silene Saxifraga*, etc., etc. Abans d'arribar al cim, hom troba, encara, a l'obaga *Fragaria vesca* i *Geum silvaticum*, i un *Peucedanum* del tipus de l'*officinale*, sense fructificar.

Al cim de la Muntanya Blanca hi ha la planícia dita la Serena, pedregosa i garrigosa. Allí vaig veure l'*Orchis ustulata* i un sol exemplar de *Sideritis hirsuta*.

Si la manca de boix és una dada notable, però negativa, en tenim una altra de positiva amb la presència de l'*Ampelodesma mauritanicum*, que allí és comuna. La gent de la comarca l'anomena *càrrec*, mot que recorda el llatí *carex*, més que no pas *carcera*, que és el nom que li donen els de Garraf. El càrrec puja pels barrancs i costers fins al cim de la Roca, i, pel Barranc de Rifar, fins molt amunt de la Muntanya Blanca. Totes les garrigues de Montroig tenen també el *Chamaerops*, que s'enfila faldars amunt de la dita Muntanya Blanca.

Al cim de la Roca, que és tot de gresos, amb el *Pinus halepensi* i el *Chamaerops humilis* i, encara, alguns rebolls d'alzina, hi ha:

<i>Ulex parviflorus</i>	<i>Cistus monspeliensis</i>
<i>Cistus albidus</i>	<i>Cistus salvifolius</i>
<i>Pistacia Lentiscus</i>	<i>Myrtus communis</i>
<i>Quercus coccifera</i>	<i>Erica arborea</i>
<i>Anthyllis cytisoides</i>	<i>Coronilla juncea</i>
<i>Phillyrea angustifolia</i>	<i>Juniperus Oxycedrus</i>
<i>Arbutus Unedo</i>	<i>Rosmarinus officinalis</i>
<i>Lavandula Staechas</i>	

A les barrancades de Montroig hom veu també algunes alzines, que no s'aparten d'aquells fondals. El fenàs, *Brachypodium ramosum*, es comporta com a la part més seca de Catalunya, a Almacelles, Raïmat, etc., i no sol apartar-se dels llocs frescals i de cara al nord. Exactament el mateix que he observat en molts llocs del Rif.

A part algunes de les esmentades, a Montroig hi ha, encara, com a plantes notables *Vella annua* i *Dictamnus hispanicus*, ambdues segons comunicació oral de LLENAS, que jo no hi vaig saber veure; en canvi, vaig trobar *Urtica pilulifera*, que és prou rara a Catalunya. I també, no cal dir-ho, l'*Anagallis collina*, que per ell hi vaig anar, i les formes tarragonines de la *Sideritis Scordioides*.

En resum, la vegetació de Montroig, dins la tònica mediterrània catalana, té un accentuat caràcter meridional, en contacte, però, a l'obaga amb elements més aviat boreals (*Polygala calcarea*, *Phyteuma*, etc.), talment com ocorre en el món malacològic, perquè trobem ple-gades les *Helix alonensis* i *H. lappicida*.